

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/368/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713202477
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6713202477.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a členov senátu Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci navrhovateľa Europa SC ZV a. s., so sídlom Námestie SNP 63, 960 01 Zvolen, IČO: 36 773 808, právne zastúpeného Aequitas s. r. o., so sídlom Na Troskách 26, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 628 841, proti odporcovi RPL, spol. s r. o., so sídlom Za riekou Nitrou 1490, 958 01 Partizánske, IČO: 31 422 284, právne zastúpeného ATTORNEYS GROUP s. r. o., so sídlom Kláry Jarunkovej 2, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 863 998, o zaplatenie 11.515,40 € s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 9C/11/2013-183 zo dňa 10. 12. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporca je **p o v i n ť** nahradiť trovy odvolacieho konania navrhovateľovi pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 334,30 € na účet jeho právneho zástupcu vedený v Unicredit bank Slovakia, a. s., č. účtu 1340777013/1111, VS: 4372012, do troch dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 11.515,40 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne z dlžnej čiastky od 09. 10. 2012 až do zaplatenia, titulom zaplatenia zmluvnej pokuty, na ktoré navrhovateľovi vznikol nárok na základe porušenia zmluvných povinností vyplývajúcich zo zmluvy o budúcej zmluve o nájme nebytových priestorov uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 15. 02. 2011 (ďalej v texte len „zmluva“).

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že na základe zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že návrh navrhovateľa na zaplatenie zmluvnej pokuty je dôvodný, keď odporca nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy tým, že neuzavrel podľa podmienok dohodnutých v zmluve riadnu nájomnú zmluvu, pričom obsah riadnej nájomnej zmluvy bol súčasťou znenia zmluvy o budúcej zmluve a navrhovateľ všetky podmienky uvedené v zmluve pre uzavretie riadnej nájomnej zmluvy splnil. Pokiaľ odporca tvrdil, že v zmysle § 50a Občianskeho zákonníka došlo v dôsledku značnej zmeny skutkových okolností k zániku jeho záväzku uzatvoriť túto nájomnú zmluvu, okresný súd poukázal na to, že odporca vo vzťahu k týmto svojim tvrdeniam neunesol dôkazné bremeno, keď v konaní nepreukázal, že by došlo k uvedenej zmene okolností, z ktorých zmluvné strany vychádzali pri uzatváraní zmluvy. Ani súd vykonaným dokazovaním nezistil, že by došlo k podstatnej zmene skutkových okolností, a to ani výsluchom svedkov, ktorí boli na základe návrhu odporcu v konaní vypočutí. Okresný súd navyše zdôraznil, že odporca ani bez zbytočného odkladu v súlade s ust. § 292 ods. 2 Obchodného zákonníka neoznámil bez zbytočného odkladu ním tvrdené zmenené okolnosti, pričom v zmysle citovaného ustanovenia k zániku záväzku uzavrieť budúcu zmluvu by došlo len v prípade, keď by odporca túto

zmenu okolností oznámil bez zbytočného odkladu navrhovateľovi. Odporcovi teda vznikla povinnosť uzatvoriť nájomnú zmluvu už dňa 19. 01. 2012, ale odporca až v písomnom vyjadrení zo dňa 24. 04. 2012 argumentoval tým, že došlo k zmene okolností, z ktorých pri uzatváraní zmluvy vychádzal. Okresný súd teda neustálil, že by došlo k zániku záväzku odporcu uzavrieť zmluvu v zmysle ust. § 292 ods. 5 Obchodného zákonníka, pričom na podporu uviedol, že odporca nepreukázal ani zánik záväzku v zmysle § 50a ods. 3 Občianskeho zákonníka. K námietke odporcu, týkajúcej sa neprimeranosti výšky zmluvnej pokuty, okresný súd uviedol, že v danom prípade sa nejedná o neprimerane vysokú zmluvnú pokutu, a to predovšetkým s prihliadnutím na spôsob stanovenia tejto pokuty, pričom sa jedná o vyváženú zmluvnú pokutu, keď pre obidve zmluvné strany zmluvy sú v zmluve zakotvené rovnaké sankcie, t. j. rovnaká výška zmluvnej pokuty v prípade, že takúto zmluvu neuzatvoria, ako aj rovnaká lehota splatnosti pre oboch účastníkov zmluvy. Obaja účastníci mali aj možnosť od zmluvy odstúpiť pri neuzatvorení nájomnej zmluvy. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nemohol preto okresný súd v súdnej veci aplikovať ust. § 301 Obchodného zákonníka a návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovel.

Okresný súd vyhovel návrhu navrhovateľa aj v časti nároku, týkajúceho sa príslušenstva pohľadávky v zmysle ust. § 369 Obchodného zákonníka.

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p..

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1 veta prvá O. s. p.) odvolanie odporca. Odporca považuje rozsudok okresného súdu za nezákonný, nakoľko súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nestotožnil sa s jeho právnym záverom, že nedošlo k zániku jeho záväzku uzavrieť budúcu nájomnú zmluvu. Poukázal na to, že žiadny zo svedkov výslovne nepoprel, resp. nevyhlásil možnosť, že by si odporca vymieňoval alebo snažil sa u navrhovateľa, resp. oprávneného zástupcu navrhovateľa, vymieniť osobitné podmienky a záruky týkajúce sa prípadného otvorenia jeho prevádzky v obchodnom centre, a teda aj neskoršieho podpísania budúcej nájomnej zmluvy na tento obchodný priestor. Konštatoval, že prihliadnutím na čas, ktorý od tej doby ubehol je možné akceptovať tú skutočnosť, že si presne na obsah jednotlivých rokovaní nepamätajú, avšak ani jeden z nich tú možnosť výslovne nepoprel. Potvrdil, že sa nevedla žiadna písomná dokumentácia o presnom obsahu predzmluvných rokovaní, na ktorých mu bola opakovane dávaná záruka, že nebude v rámci plánovanej výstavby obchodného centra umiestňovaná jeho konkurencia v ním ponúkanom sortimente značkovej obuvi. Odporca však poukázal na to, že v konaní sa tejto skutočnosti opakovane dovoľával, uvedené zmluvné podmienky mu boli zmluvnými zástupcami navrhovateľa prisľúbené a práve tieto ovplyvnili jeho pôvodný zámer realizovať umiestnenie svojej prevádzky v obchodnom centre. Navyiac, odporca nemal nijakú možnosť meniť obsah základných podmienok nájmu a ani zasahovať, resp. meniť text navrhovateľom pripravenej zmluvnej a predzmluvnej dokumentácie. Nestotožnil sa ani s interpretáciou výsluchov svedkov. Konštatoval, že svoje obchodné aktivity realizoval a realizuje na území celého Slovenska a práve na základe skúseností z iných obchodných centier vedel o tom, že pokiaľ bude v jeho blízkosti prevádzka obuvi ponúkajúca rovnaké značky obuvi ako sám odporca, bude to mať výrazne negatívny dopad na jeho plánované obchodné aktivity, preto jeho správanie nebolo a nie je žiadnym účelovým krokom alebo náhodným kalkulom, ale ide o čisto pragmatické obchodnícke zmýšľanie. Pokiaľ by totiž situácia mala byť takou, ako sa napokon aj stala, t. j., že v obchodnom centre bude umiestnených niekoľko prevádzok obuvi s rovnakým a prekrývajúcim sa sortimentom topánok, zvažoval by celkovú rentabilitu umiestnenia vlastnej prevádzky a rozhodne v iných (menších) dispozičných kontúrach. Avšak o oficiálnom rozmiestnení prevádzok obuvi, ktoré ho samozrejme primárne zaujímali sa dozvedel až začiatkom roku 2012.

Vo vzťahu k zmluvným pokutám odporca uviedol, že okresný súd sa sústredil len na formálne znaky priznania uvedených nárokov a nevenoval pozornosť jej obsahovým náležitostiam. Opätovne namietal neprimeranú výšku zmluvných pokút, ako aj ich nevyváženosť, s prihliadnutím na textáciu a povahu celej zmluvy, ktorá bola vypracovaná a predložená navrhovateľom ako budúcim prenajímateľom. Okresnému súdu vytýkal, že tento o nároku navrhovateľa rozhodol bez posúdenia významu a povahy zmluvných pokút.

Napriek námietkam odporcu okresný súd nešiel do hlbšieho skúmania vzájomných súvislostí a podmienenosti predzmluvných rokovaní, zmluvných rokovaní, ich výsledkov a následného správania navrhovateľa odporcu, napriek tomu, že súdna ochrana prináleží, resp. má prináležať rovnako obom stranám konania a garanciou spravodlivého usporiadania sporovej veci má byť práve súd, ktorému ak sú predkladané hodnoverné argumenty aj z jeho strany, tieto musí nevyhnutne vziať na zreteľ a vysporiadať sa s nimi presvedčivo a odôvodnene. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrh navrhovateľa zamietla.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedol, že jeho odvolanie považuje za nedôvodné, nakoľko prvostupňový súd rozhodol vecne správne a jeho rozhodnutie je v celom rozsahu zákonné. Naďalej zotrval na tom, že nedošlo k zániku záväzku uzatvoriť zmluvu o prenájme v zmysle ust. § 292 ods. 5 Obchodného zákonníka, a to z dôvodu, že jednak nedošlo k zmene okolností, za ktorých bola zmluva uzatvorená a jednak z toho dôvodu, že odporca tieto okolnosti bez zbytočného odkladu neoznámil navrhovateľovi. Odporca prvýkrát argumentoval spôsobom, že došlo k zmene okolností až vo vyjadrení zo dňa 24. 04. 2012, pričom povinnosť uzatvoriť zmluvu o nájme mu vznikla už 19.01. 2012, na splnenie ktorej ho navrhovateľ vyzval písomnou výzvou v súlade so zmluvou. Sám odporca v odvolaní uviedol, že sa o zmene okolností dozvedel v januári 2012, v dôsledku čoho uvedené skutočnosti o zmene okolností neoznámil navrhovateľovi bez zbytočného odkladu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo 32/2007.

K vykonanému dokazovaniu, najmä výpoveďami svedkov, navrhovateľ uviedol, že v konaní boli vypočutí svedkovia navrhnutí odporcom, pričom z výpovede svedka K. U.S. jednoznačne vyplynulo, že tento potvrdil, že odporca nemal akúkoľvek exkluzivitu dohodnutú v základných zmluvných podmienkach, pretože ten dokument, mysliac tým dohodu o základných zmluvných podmienkach, je veľmi základný a všeobecný. Zdôraznil, že vykonaným dokazovaním a najmä výsluchmi svedkov nebolo preukázané, že by mal odporca podmienky, na ktoré sa v tomto konaní odvoláva vymienené v zmluve, ani v základných zmluvných podmienkach, čo vlastne potvrdili aj svedkovia navrhnutí samotným odporcom. Svedkovia podľa neho potvrdili, že je nepravdepodobné, aby s odporcom dojednávali exkluzivitu v objekte, nakoľko ich kompetencie nesiahali k dojednávaniu takýchto podmienok, pretože oni dohadovali len základné zmluvné podmienky. Napriek dôsledne vykonanému dokazovaniu prvostupňovým súdom, podmienky, ktoré mali byť podľa tvrdení odporcu vyjadrené pred uzatvorením nájomnej zmluvy ostali ničím nepodloženými konštatovaniami odporcu, ktoré nijakým spôsobom v konaní nepreukázal, a teda neuniesol dôkazné bremeno. Ani ďalšie tvrdenia, na ktoré poukazoval odporca v odvolaní nepovažoval za dôvodné, výšku zmluvných pokút naopak nepovažoval za neprimerane vysokú, či nevyváženú, preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 11.515,40 € s príslušenstvom, ako aj vo výroku o náhrade trov konania (závislý výrok), podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil ako v celom rozsahu vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vyššie uvedené citované zákonné ustanovenia § 219 O. s. p. umožňujú odvolaciemu súdu potvrdiť rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1), pričom odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nielen vo výroku, ale aj pokiaľ ide o jeho odôvodnenie presvedčivé a správne. Súd prvého stupňa sa totiž v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými námietkami uplatňovanými odporcom v priebehu prvostupňového konania a najmä totožnými v odvolacom konaní. Preto by odôvodnenie odvolacieho súdu bolo iba kopírovaním vecne správnych dôvodov, v dôsledku čoho pristúpil odvolací súd k vypracovaniu tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s vysloveným právnym záverom súdu prvého stupňa uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré odôvodnenie spĺňajúce všetky požiadavky ust. § 157 ods. 2 O. s. p. odkazuje, tento rozsudok v jeho napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dodáva nasledovné :

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil. Odporca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli vyhodnotené, resp. posúdené okresným súdom, preto odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu sa v celom rozsahu vzťahuje i na odvolanie odporcu.

I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej v texte len „dohovor“) zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava SR neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a záver o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania. Treba dodať, že aj podľa judikatúry ústavného súdu nepatrí do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

K najzásadnejším argumentom uvádzaným v odvolaní odporcu, odvolací súd na podporu záverov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza nasledovné:

Odporca sám v odvolaní uznal, že žiadny zo svedkov výslovne „nepoprel, resp. nevylúčil“ možnosť, že by si odporca vymieňoval alebo snažil sa u navrhovateľa, resp. oprávnených zástupcov navrhovateľa vymieniť osobitné podmienky a záruky, týkajúce sa prípadného otvorenia jeho prevádzky v obchodnom centre, a teda aj neskoršieho podpísania budúcej nájomnej zmluvy na tento obchodný priestor. Odporca teda sám konštatoval, že v konaní neboli tieto skutočnosti z jeho strany preukázané a k takému záveru dospel aj okresný súd, ktorý vyslovil, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že k vymieneniu ním tvrdených osobitných podmienok a záruk došlo. V uvedenej veci preto nepostačuje, že žiadny zo svedkov nepoprel, resp. nevylúčil možnosť vymienenia týchto skutočností, zo strany odporcu by muselo dôjsť k preukázaniu toho, že k vymieneniu týchto osobitných podmienok a záruk skutočne došlo, napr. práve uvedenými svedeckými výpoveďami. Naopak, z výsluchu svedkov k takýmto pozitívnym skutkovým zisteniam okresný súd nedospel, naviac sám odporca v odvolaní uznal, že o presnom obsahu predzmluvných rokovaní (na ktorých podľa neho bola opakovane odporcovi dávaná záruka, že nebude v rámci plánovanej výstavby obchodného centra umiestňovaná jeho konkurencia v ním ponúkanom sortimente značkovej obuvi), sa nevedla žiadna písomná dokumentácia, preto okresný súd ani na základe listinných dôkazov nemohol pozitívne vyhodnotiť tvrdenia odporcu. Okolnosť, že odporca nemal nijakú možnosť meniť obsah základných podmienok nájmu a ani zasahovať, resp. meniť text navrhovateľom pripravenej zmluvnej a predzmluvnej dokumentácie nespôsobuje neplatnosť, resp. nespochybňuje obsah samotnej zmluvy a nepreukazuje ani tú skutočnosť, že by medzi účastníkmi

konania došlo k vymieneniu osobitných podmienok a záruk zo strany odporcu u navrhovateľa tak, ako na to odporca v odvolaní, resp. počas celého prvostupňového konania poukazoval. Naviac sám odporca v odvolaní uznal, že o finálnom rozmiestnení prevádzok obuvi sa dozvedel začiatkom roku 2012, na základe čoho možno opätovne len poukázať na odporcom napadnutý rozsudok prvostupňového súdu, ktorý v odôvodnení konštatoval a s týmto záverom sa stotožňuje i odvolací súd, že i v prípade, ak by vôbec k akejkoľvek zmene okolností, na ktoré odporca v odvolaní poukazoval došlo, uvedené skutočnosti neoznámil navrhovateľovi bez zbytočného odkladu. Odporcovi preto aj podľa odvolacieho súdu vznikla povinnosť uzatvoriť nájomnú zmluvu už dňa 19. 01. 2012, pričom odporca až v písomnom vyjadrení zo dňa 24. 04. 2012 argumentoval tým, že došlo k zmene okolností, z ktorých pri uzatváraní zmluvy o budúcej zmluve vychádzal, preto jednoznačne je možné konštatovať, že navrhovateľovi vznikol nárok na zaplatenie zmluvných pokút na základe porušenia zmluvných dojednaní vyplývajúcich zo zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 15. 02. 2011 tak, ako na to podrobne poukázal okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na str. 10.

Pokiaľ ide o výšku zmluvnej pokuty, odvolací súd nepovažoval námietku odporcu týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia okresným súdom pri posudzovaní výšky zmluvnej pokuty, za dôvodnú, nakoľko okresný súd v odôvodnení podrobne poukázal na to, na základe akých skutočností a následne právnych úvah dospel k tomu, že v prípade navrhovateľom požadovanej zmluvnej pokuty nejde o zmluvnú pokutu neprimeranú či nevyváženú v zmysle ust. § 301 Obchodného zákonníka. Okresný súd jednoznačne poukázal na tú skutočnosť, že už v zmluve bolo jednoznačne konštatované, že zmluvná pokuta sa rovná výške súčtu budúceho jednomesačného základného nájomného, jednomesačného poplatku za prevádzkové náklady a jednomesačného poplatku za marketing + DPH. Okresný súd teda prihliadal na spôsob stanovenia tejto pokuty a zároveň vyhodnotil, že ide o zmluvnú pokutu vyváženú, keďže pre obidve zmluvné strany boli v zmluve zakotvené rovnaké sankcie, a to jednak pokiaľ ide o výšku zmluvnej pokuty, ako aj pokiaľ ide o dôvody pre jej uplatnenie, teda i pre navrhovateľa v prípade, že by porušil svoju povinnosť uzavrieť nájomnú zmluvu. Aj splatnosť predmetnej zmluvnej pokuty bola dohodnutá pre oboch účastníkov zmluvy rovnako. Naviac, obaja účastníci mali možnosť odstúpiť od zmluvy pri neuzatvorení nájomnej zmluvy. Okresný súd teda vyhodnotil nielen tú skutočnosť, že nejde o neprimerane vysokú zmluvnú pokutu, ale prihliadal aj na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti, teda predpokladané nájomné, na ktoré by v prípade uzavretia nájomnej zmluvy navrhovateľovi vznikol nárok.

Na záver preto odvolací súd konštatuje, že okresný súd neporušil právo ani jedného účastníka konania na spravodlivý súdny proces, vykonal tak navrhovateľom ako aj odporcom navrhnuté dôkazy a súčasne sa s vykonaným dokazovaním vysporiadal presvedčivo a odôvodnene. Naviac, k uzavretiu zmluvy došlo medzi podnikateľmi pri aplikácii Obchodného zákonníka, preto akákoľvek ingerencia do zmluvných vzťahov, ktorá nevyplýva zo zákona (Obchodného zákonníka), by nebola v súlade s ústavným právom ani jedného z účastníkov konania na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 Ústavy SR, ako aj čl. 6 ods. 1 vyššie spomínaného dohovoru.

Okresný súd sa teda správne v odôvodnení rozhodnutia zameral len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd - prvostupňový súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Okresný súd stručne a jasne objasnil skutkový ako i právny základ rozhodnutia, ktorý postačuje pre záver o tom, že nárok navrhovateľa je v celom rozsahu dôvodný.

Okresný súd správne posúdil i otázku náhrady trov konania v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s aplikáciou vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej v texte len „vyhláška“), ktorú skutočnosť odvolací súd konštatuje napriek tomu, že výrok o trovách konania odvolaním napadnutý nebol, avšak ide o súvisiaci výrok rozhodnutia. Zároveň správne rozhodol i o náhrade trov štátu.

Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa, a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa §

219 ods. 1, 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o uložení povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi sumu 11.515,40 € s príslušenstvom, ako aj v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, ako vecne správny potvrdil, a to v celom rozsahu.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v odvolacom konaní. Navrhovateľ bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný, preto mu súd priznal náhradu trov odvolacieho konania, pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia. Trovy právneho zastúpenia predstavujú odmenu v súlade s § 10 ods. 1 vyhlášky, a to za jeden úkon právnej služby, a to vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 10. 02. 2014 vo výške 270,54 € + režijný paušál vo výške 8,04€ (§ 16 ods. 3 vyhlášky) + DPH v zmysle § 18 ods. 2 vyhlášky vo výške 55,72 €. Trovy právneho zastúpenia tak spolu predstavujú sumu 334,30 €, ktoré trovy právneho zastúpenia je odporca ako neúspešný účastník v odvolacom konaní povinný nahradiť navrhovateľovi tak, že tieto zaplatí na účet jeho právneho zástupcu - advokáta, v zmysle ust. § 149 ods. 1 O. s. p., a to do troch dní. Pokiaľ ide o odmenu za úkon právnej služby, a to účasť na verejnom vyhlásení rozhodnutia dňa 20.11.2014, náhradu týchto trov právneho zastúpenia si právny zástupca pred verejným vyhlásením rozsudku neuplatnil v zmysle § 151 ods. 1 O. s. p., preto mu ich odvolací súd napriek ich dodatočnému vyčísleniu, nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.